

oštnina
lačana v
otovini

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

NOVEMBER 1938

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike stane letno 10 Din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **leto 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša . Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Bratca Rafael in Janez, siroti brez staršev. Oba gojita enako vročo željo: postati duhovnika, spreobračati rojake in moliti za svoje pokojne starše in dobrotnike.

4. stran: Misijonsko pokopališče v Afriki. Kamniti spomeniki so grobovi evropskih trgovcev, grobovi zamorcev so pokriti z zelenjem. Vsi pa nam kličejo: »Usmilite se nas, prijatelji naši, in molite za nas!«

Dosmrtni naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik »Odmeva« ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača **enkrat za vselej Din 300.—**. Kdorkoli premore, mu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kdaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Izšla je lepa nova povest
„Peter, mali misijonar“

Toplo priporočamo! — Cena Din 2.—.

Naslov glejte zgoraj!

ter

Srečna smrt.

Jezus, Marija, Jožef, stojte mi na strani ob moji smrtni uri!

Življenje je pri kraju. Trud, delo, skrbi — vse je minilo. Z blaženim smehlajem leži na svojem ležišču umirajoči. Nekaj trenutkov še — srce bo nehalo biti — luč sveta bo za njega ugasnila.

In vendar je naš umirajoči ves blažen, ničesar se ne boji. Srečno zre sedaj na svojega sina, sedaj na svojo nevesto. Sin je Jezus sam in nevesta je Marija, božja Mati.

Noben umirajoči na svetu ni bil srečnejši od Jožefa, sina Davidovega.

V očeh svojega sina rejenca bere globoko, veliko zahvalo za vse, kar je on v svojem življenju zanj storil. V

teh očeh bere sv. Jožef ljubezen otroka in Boga — kakšna blaženost!

In preblazena Devica, ki je v nebesih drugi raj za svoje častilce, kako osrečuje s svojo navzočnostjo dobrega sv. Jožefa. Tudi ona se mu zahvaljuje s srcem in z usti. Trudi življenja so bili toliko lažji v njegovi navzočnosti in pod njegovim varstvom. Kakšna sreča ob misli, da je služil v življenju Jezusu in Mariji.

O sveti Jožef! Niso vsi tako srečni, da bi imeli v življenju Jezusa tako blizu, kot si ga imel ti. Kakšno razočaranje, kakšen strah pred večnostjo bodo imeli le-ti ob smrtni uri.

Sveti Jožef, prijatelj in rednik Jezusov, čigar srce je za vsakega nesrečneža odprto! Prosimo te danes za umirajoče — prosimo te zase — za naše duše, ko bodo stale na pragu večnosti. Prosimo te za duše misijonskih pri-

jateljev in misijonskih dobrotnikov! Prosimo te za duše ubogih poganov!

Neskončna ljubezen Jezusova jim more še v zadnjem trenutku vzbuditi hrepenenje po pravi veri. Krst želja jih more še rešiti. O Jožef, dobri, usmiljeni, močni! Sveti Jožef, zaradi svoje srečne smrti stoj ob strani vsem umirajočim! Tako naj se zgodi! — Amen.

Naše šole po vaseh.

Poroča p. Karel Marija, misijonar Konsolate, Iringa.

Sedel sem proti večeru pred misijonsko hišico in opazoval sončni zahod. Pa mi pride na misel vseh 30 naših vaških šol, ki so kakor dovodne žile, ki od središča na ven pošiljajo dušno zdravje in življenje. Prav iz srca sem se Bogu zahvalil za vse tiste, ki so mi pomagali, da sem te šole mogel ustanoviti in jih vzdrževati do danes. Pa tudi moderne tehnike sem bil vesel, ki je iznašla primerna hitra vozila, ki nadomestujejo človeško moč.

V svojem misijonu sem že takoj izprva imel nekaj šol, a le v bližini misijona. Toda želel sem zajeti tudi najbolj oddaljene kraje. Kako? Sam in brez sredstev? To so težave: vgnezditi se v tujem kraju, ker zamorci so kaj nezaupljivi. Prosil sem božjega Misijonarja, naj ne dopusti, da bi se pogubilo toliko duš zato, ker nikogar ni, ki bi jim prinesel nebeško blagovest. Pa sem dobil od Klaverjeve družbe izdatno pomoč in še motorno kolo povrhu. Zdaj, ko sem v tako kratkem času bil lahko tu in tam, so razmere postale na mah druge. Ljudje so hitro razumeli, da jim le dobro želimo in da jim bodo šole v veliko korist. Bilo je kakor tam, kjer žerjavica pod pepelom tli, pa zapiha veter in jo podžge v plamen: vse se je navdušilo za nove šole.

Najprej se je začelo pri nekem vaškem poglavarju. Poznala sva se že dalj časa, kar prijatelja sva bila. Vselej kadar je poglavar prijezdil mimo misijona, je stopil s konja in prišel k meni na pomenek. Nekega dne me je pisмено zaprosil, naj mu pošljem učitelja za njegovo vas, in če mogoče še nekaj drugih za sosedne vasi. Na kaj takega sem bil že zdavnaj pripravljen. Boga sem zahvalil in izbral izmed svojih katehistov kakih šest prav pridnih in vnetih mladeničev. Mislil sem, da bo dovolj. Vsak je vzel vse potrebno s seboj in smo odrinili. Ko smo dospeli do pogla-

varja, je ta ravno zboroval s svojimi nižjimi poglavarji pri neki seji. Pristrčno smo se pozdravili in si stisnili roke. V pogovoru smo se dotaknili vaških šol in — človek bi ne verjel: ko sem odločil najstarejšega za poglavarjevo vas, so se drugi poglavarji skoraj kar skregali, kdo bo dobil še katerega, ker vsak je hotel svojega. Pa jih je bilo premalo. Dolgo je trajalo, da smo se mirno dogovorili, kako in kaj. Zaenkrat naj se nastavijo katehisti le po večjih vaseh, ostalim pa sem obljubil, da jim pošljem učiteljev v najkrajšem času.

Zamorčki se radi učijo brati in pisati.

Tako sem torej v kratkem času mogel ustanoviti kar 30 novih šol. Po teh šolah je postal naš misijon znan in priljubljen daleč na okrog.

Pa nikar ne mislite, da so te šole kar cele palače, ne: to so male kočice iz ilovice; ponekod pa služi votlo deblo kakega velikega drevesa za tako kočico. Tu se ne poučuje samo v svetnih vedah, ampak še bolj v božji vedi; in ta je prodrla globoko v srca teh preprostih ljudi. Iz teh šol so izšli katehumeni, ki bodo še kdaj prav goreči kristjani. Naša nada in naša bodočnost so!

Ako naj šole rodijo svoj sad, jih mora misijonar prav pridno gojiti. To pa je sladko in zaželeno delo, ki misijonarjevo srce napolnjuje z veseljem. S seboj vzame enega

spremljevalca, potem pa hajdi ven na žgočo cesto zdaj na to, zdaj na drugo stran v okolico, kjer so pač posamezne šole. Povsod misijonar mnogo vidi, na mnoga vprašanja mu je treba odgovarjati, tu dajati pobude in poguma, tam tolažbe... Lepa priložnost vsepovsod, da lahko kaj dobrega storiš. S kakšnim veseljem pridejo ti hribovski otroci patru nasproti, kako radi ga imajo, saj vedo, da jim le dobro želi. Kadar je izpit in izpraševanje, pride vse polno radovednežev od vseh strani. Zopet prilika, da se božja beseda razširja na vse strani med otroki in med odraslimi; saj tako nekako je Jezus sam učil, ko je še na zemlji bival. Najraje ima misijonar seveda otroke. Zanje ima prvo in zadnjo besedo. Prav ganljivo je videti, kako se otroci previrajo okrog misijonarja, da bi mu zaupali vsak svojo skrivnost. Navadno je to ponižna prošnja, da bi ga kmalu pripustil k sv. krstu. Potem se je treba dogovoriti s starši — in kmalu imamo malega junaka v misijonu kot katehumea. Kot kristjan se vrne iz misijona domov.

Pa tudi na poti v šolo misijonar marsikaj doživi. Nekoč me je vprašal radoveden zamorček, kaj moj »jekleni konjiček« jé? Pokazal sem mu bencinski rezervoar, pa se je silno čudil, kako more taka žival živeti od same vode, pa tako hitro teči...

»Saj to ni voda, to je bencin,« sem mu pojasnil.

»Je to draga reč?«

»Seveda!«

»Kje pa teče iz tal?«

»Daleč tam za gorami ga delajo.«

O, seveda: motor in bencin, to je nekaj, kar takemu zamorčku še ne gre v glavo!

Pa tudi srca odraslih se vedno bolj odpirajo krščanski resnici. Jezus jih vleče k sebi s svojo milostjo. Nekoč je prišel k meni starček, ki je imel že vso sivo glavo, in me prosil, naj ga poučim za sv. krst, ker noče več pogan biti. Rekel je, da so mu otroci doma toliko lepega povedali o sv. katoliški veri in o misijonarjih. Prepričan je, da mora biti to prava vera, zato bi se je rad oprijel, preden se loči s sveta.

V neki drugi vasi je prišel k meni poglavar s svojo ženo, ki je nosila v naročju prijaznega otročiča, starega kaki dve leti. Poglavar mi je povedal, da je bil otrok zadnje čase precej bolan, pa ga je krstil, da bi s tem rešil njegovo dušo. Kako se krsti, to je slišal pri pouku od katehista. Ljubi Bog pa je bil tako dober, da ni pustil, da bi fantek umrl. Kaj naj sedaj stori z otrokom? Povabil sem

ga, naj pride v misijon, da se bo krst pogojno ponovil. In res je prišel, čeprav je moral hoditi dan hoda.

Seveda tu ni samih rož brez trnja. In to trnje včasih prav občutno zbada. Denarja nam manjka, in takih je mnogo, ki kakor nekoč judje, vpijejo: »Nočemo, da bi bil ta naš kralj!« Toda, ali se je Jezusu bolje godilo?

Truden se vrača misijonar od obiska pri svojih šolah, doma pa ga čaka že polno drugega dela. Truden je, a srčno zadovoljen... Kako tolažljiva je misel, da nam je dano, dasi nevrednim, da oznanjujemo Kristusa med pogani in da bo naposled Bog sam naše veliko plačilo. Kako hitro človek pozabi na vse prestane težave! Ko bi imel tisoč življenj, rad bi jih daroval za to, da bi bil Bog bolj česčen in bi se njegovo kraljestvo razširilo do skrajnih mej, tako da bi bila res ena čreda, en pastir.

Velika izguba za misijon Angola.

Piše o. Jožef Feltin, misijonar kongr. Sv. Duha.

Gotovo ste že zvedeli žalostno vest, da je umrl msgr. Keiling, ki smo ga vsi tako ljubili. Končano je neumorno delo tega vnetega misijonskega predstojnika.

Res: misijonar je bil msgr. Keiling in je to ostal prav do zadnjega, kolikor so mu dopuščale moči. Za nazadnje mu je božja previdnost prihranila dolgo in mučno bolezen kot apostolat, ki naj ga še tesneje priklene na Boga. Svoj »fiat« je pokojni misijonar izgovoril s popolno vdanostjo v božjo voljo, kot ga znajo izgovarjati le duše, ki so vse svoje življenje posvetile službi evangelija in širjenju kraljestva božjega na zemlji.

Za afriške misijone, zlasti za one v Angoli, je bil pokojnik tisti mož, ki je oral ledino in organiziral katoliški apostolat med pogani. Mi smo bili le njegovi pomočniki in čutimo, da smo izgubili vodnika in očeta, čigar ime bo za vedno zapisano v zgodovini misijonstva, zlasti pa kongregacije Sv. Duha. — Naj bi pokojni predstojnik z nebes doli čuval svoje započeto delo in prosil, da naj se naprej razvija, krepí in mnogo sadu rodi.

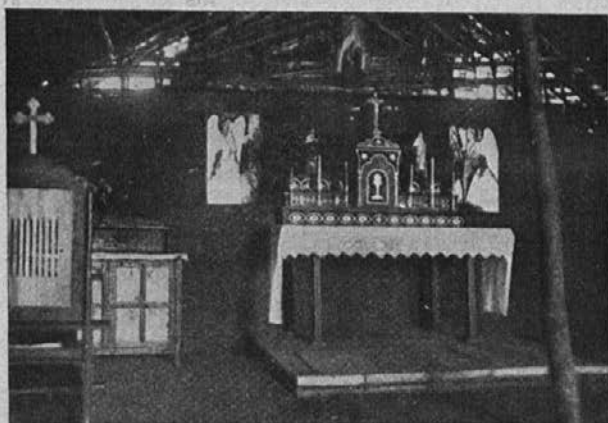
Že ko so mu moči opešale, je nepozabni škof pripravil še vse potrebno za dva nova misijona, ki naj se ustanovita v Cuima in Chilembo. Zdaj šteje Cuima 12.000 kristjanov in je v veliko olajšavo misijonom v Huambo, Oa-

canda in Galangue. Misijon Chilembo pa bo zajel čisto novo pokrajino Ganguelo, da tudi tu razširi ime Kristusovo. To sta dva misijona, ki sta kot siroti, ki ju je moral oče zapustiti; zato sta vredna vse podpore.

Iz Jezus je našel zavetje v puščavi.

P. Ball je bil samoten misijonar v puščavi Nemib v Južni Afriki. Zelel je evharističnemu Jezusu zadostovati za razne zločine, ki mu jih prizadevajo surovi brezbožneži. Da bi se torej božje kraljestvo tem bolj širilo, je sklenil, da v svojem misijonu postavi cerkvico. To je pa težavno delo, goreči misijonar zaupa na pomoč blagih dobrotnikov. Takole piše:

Malo pred Veliko nočjo sem prejel razne lepe stvari, ki jih je Vaša družba poslala za mojo cerkvico. O Veliki

Zadostujmo ljubemu Jezusu!

noči sem jih že rabil. Zlasti se lepo zahvalim za mašna oblačila, ki že zdavnaj nisem tako lepih dobil.

Prosim, ne zamerite mi, ako Vas nadlegujem z novo prošnjo. Začeli smo zopet z delom pri novi cerkvici. Zidanje gre le počasi naprej in mnogo stane. Treba je mnogo delavcev, ki hočejo biti plačani; pa tudi delo samo na sebi je težko. Manjka potrebnega materiala. Vsak teden izdam 25 funtov šterlingov. Dobil sem neko posojilo za šest mesecev, a ne bo zadostovalo, da bi spravil slavno

pod streho, zato moram skrbeti za denar, kje ga dobim. Potrkal sem tu in tam, a le z majhnim uspehom...

In vendar: cerkvico moram postaviti. Naš božji Zveličar je danes na toliko krajih zaničevan in brez strehe, zato se mi zdi primerno, da mu v puščavi Namib postavim cerkev, pa četudi me stane več, kot bi tako majhen misijon, kakor je moj, mogel zmagati. Cerkvica naj bo kakor neka božja pot v puščavi, kjer ima še satan svoje kraljestvo in katere prebivalci so najbolj zapuščeni in revni izmed vseh afriških plemen. Tudi sem prepričan, da se bo potem versko življenje v mojem misijonu vse lepše razvijalo. To bo pa tudi koristilo vsemu vikariatu, ker naš kraj ima visoko lego in bo služil za okrevališče misijonarjem in sestrām. Tudi je zemljišča še dovolj, da se bodo mogla postaviti poslopja za stanovanje. Zato prosim za potrebno denarno podporo, ker poleg osebnega truda je denar tudi neobhodno potreben, ako hočem stavbo dovršiti.

Opomba uredništva: Ker je misijon posvečen sv. Mali Tereziji, bo marsikakemu častilcu te svetnice v veselje, da bo mogel vsaj z majhnim darom pomagati, da se ji sezida cerkvica v afriški puščavi.

Vesel dogodek.

Piše o. Valat, oblat Brezmadežne, misijon Basutoland.

V našem afriškem Rimu, ki je sedež apostolskega vikariata, smo pred nekaj dnevi obhajali 75-letnico, odkar so prišli prvi katoliški misijonarji v Basuto. Tri dni je trajala slovesnost. Navzočih je bilo devet škofov in najvišji predstavniki vlade. Ljudi pa je bilo toliko, da njih števila niti ceniti ne morem.

Veseli boste, ko vam povem, da je naš zamorski kralj Griffit popolnoma okreval. Ravno tako pa tudi njegov vnuk Julij Cenez, za kar se ima zahvaliti naši preljubi materi Mariji Tereziji Ledóchowski. Ob priliki omenjene slovesnosti je bil kralj Griffit odlikovan s papeškim redom sv. Silvestra.

Naj vas ob tej priliki opozorim na nekatere potrebe, ker sem prepričan, da nam boste zopet pomagali. Radi bi velikih in močnih rožnih vencev, ki jih naši možje in žene nosijo okrog vratu. Potem Agnus Dei, trakovi za mašno knjigo, široke hlačice za dečke od 14—15 let, in krilca za deklice.

Okrašana misijonska cerkvica ob priliki jubileja v Romi.

Verjemite, da zelo molimo za vas in tako tudi bomo, ker drugače vam vaših dobrot ne moremo poplačati. Mnogo zaupam v molitev otrok, ker imajo čisto in preprosto srce in jih zato Bog tem raje usliši.

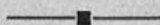
Iz Sahare.

Misijonsko delo med mohamedanskim prebivalstvom Sahare je posebno težko in polno žrtev. Pa ima tudi to delo uspehe, kakor sporoča škof Nouet (iz Družbe belih očetov) v svojem pismu na Družbo sv. Petra Klaverja.

Zavetišča so na naših misijonskih postajah zmerom prenapolnjena. Temu je gotovo vzrok velika beda. Puščavsko prebivalstvo nikoli ni bilo bogato; zemlja zelo skopo rodi, industrijska središča pa so tako daleč, da ima le neznaten del prebivalstva kaj od njih. Časovna kriza siromaštvo še povečuje.

Največjega pomilovanja vredni pa so otroci. Zanje storimo, kolikor je pač v naši moči. Revěkom, ki se zaupno zatekajo k nam, delimo, posebno pozimi, toplo juho. Ta juha bi se Evropecem zdela najbrž malo okusna, otrokom Sahare pa tekne imenitno. Zadovoljno se potem igrajo na soncu in tudi pazljivo sledijo šolskemu pouku. Ko jih proti večeru pridejo matere iskat in odvedejo domov, opazujejo z zadovoljstvom njihove radostne obrazke in se radujejo z njimi...

Otroci so pri nas deležni tudi verouka, prav tako tudi mlade deklice po raznih delavnicah. Odpor in nezaupanje do nas sta — hvala Bogu — čedalje manjša. Mnogi, ki so obiskovali naše delavnice, so zdaj že poročeni in skrbijo za to, da so njihovi otroci deležni verske vzgoje. Duh krščanstva se med mohamedanci počasi širi. Ne spreobračajo se sicer v trumah, a zadovoljni smo, ker vemo, da bomo tudi tako s časom dosegli svoj cilj. Krščanstvo je na pohodu in ga nihče več ne more preprečiti!

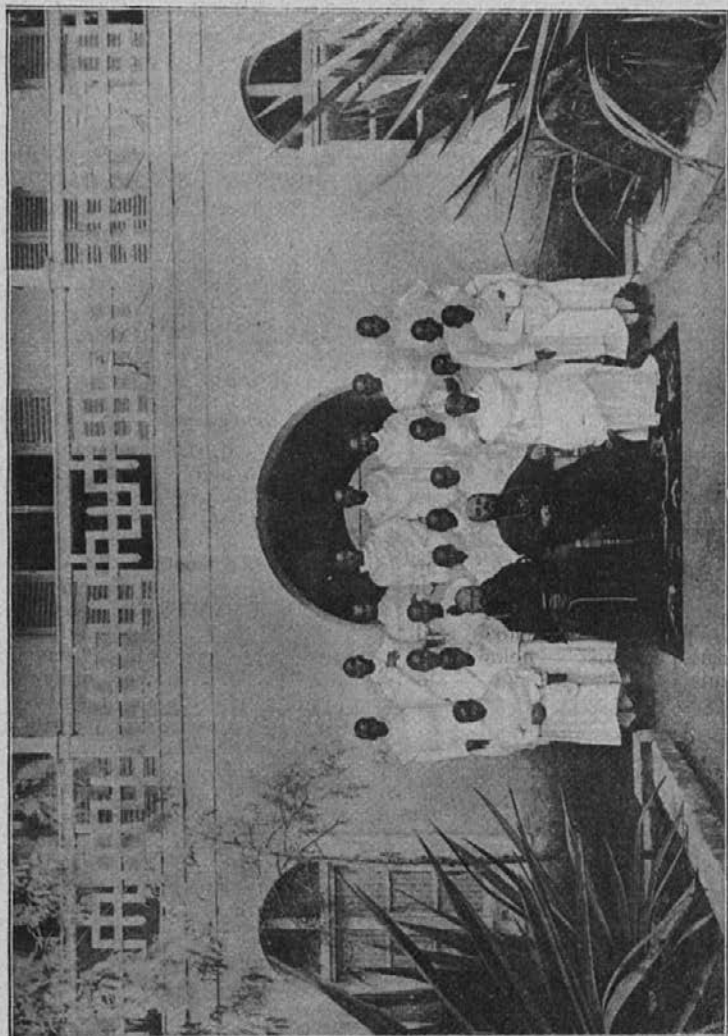
Ustanovitev misijonske tiskarne v Sudanu.

Piše p. Zambonardi, misijon Juba, Srednja Afrika.

Že dolgo smo bridko občutili, kako potrebna bi nam bila tiskarna za šolo in za katoliško življenje sploh. Pa so se doslej vsa naša posvetovanja in vse naše želje vedno znova razbile ob težkem vprašanju: Kje dobiti denar?

Svoje želje smo z vsemi potrebnimi utemeljitvami zapuili Družbi sv. Petra Klaverja. In smo nazadnje res našli razumevanje pri vrhovni voditeljici, ki nam je s pomočjo dobrotnikov podarila toliko denarja, da smo svoj načrt lahko do kraja izvedli. Preteklo pa je več mesecev, preden so stroji dospeli v osrčje Afrike. Strojnega mehanika nismo imeli na razpolago, pa smo si kar sami zavihali rokave in se lotili sestavljanja strojev. Mnogo potrpljenja in ljubezni smo morali položiti v svoje delo. A nazadnje je bila tiskarna na splošno zadovoljstvo urejena in slovesno izročena svojemu namenu.

Zdaj je tiskarna v polnem obratu. Naš brat Lazari, ki je spreten in izkušen tiskar, je v skrivnost črne umetnosti uvedel štiri inteligentne zamorske fante, ki so medtem že lepo napredovali. Kar dobro že znajo staviti in tudi stavek razdirati. To zadnje je posebno važno in razveseljivo, kajti od začetka so mladi začetniki hoteli črke po uporabi kratkomalo pometati v en sam zabojček, namesto da bi vsako črko lepo vložili v določen predalček. Napravili smo že nekaj tiskovin za šolo, redno pa izdajamo majhen misijonski list, ki ima namen, da ohrani katoliškega duha med našimi kristjani v budnem stanju in jim pomaga tudi pri izpreobračanju bratov, ki še tavajo

Misijonski škof s svojimi katehisti in seminaristi.

v temi poganstva. Ta listič nam je v posebno veselje in ponos.

Črnci, ki potujejo tod mimo, se v gostih gručah zbirajo pred zamreženimi okni naše tiskarne in radovedno kukajo v notranjščino. Kar ne morejo se dovolj načuditi, kako hitro in gladko padajo natiskani listi izpod stroja.

»O, beli ljudje znajo vse!« kimajo z glavami in njihove oči so polne tihega občudovanja in spoštovanja.

Naša najiskrenejša želja je, da bi tiskarna proizvajala čim več duševne hrane za črnce, to je dobre spise, ki bi jih krepili v njihovi veri in jih varovali pred vabami mohamedanskih in drugih učiteljev, ki jim vsiljujejo svojo zmoto kot nauk! Sv. oče zmerom poudarja, kakšen blagoslov za ljudi je dober tisk. Prizadevamo si, da bi njegovemu hotenju čim lepše ustregli, in upamo, da bomo z božjo milostjo in s pomočjo Klaverjeve družbe želi bogate sadove.

Kratka misijonska poročila.

Celo stoletje. Imeli smo šolo za katehiste v Eregi, kamor so pošiljali gojence od vseh strani. Pa je bila ta težava, da so učenci govorili razne jezike in razna narečja. Zdaj smo pa rekli, da naj vsak misijon sam skrbi za svoje katehiste. To bo sicer dražje in bolj zamudno, toda uspehi bodo boljši. Vprašanje katehistov je silno važno. Katehist je nekaj most med misijonarjem in pogani. Dežela je tako obširna, da bi brez katehistov delo šlo le prepočasi naprej. Čeprav bomo imeli duhovnike domačine, bomo vendarle najmanj eno stoletje še potrebovali katehistov; kajti toliko časa bo še treba, da bodo povsod pravi misijoni vpeljani. Večina naših postaj je do 50 km oddaljenih od glavnega misijona, nekatere celo do 170 km. — Škof Stam, apostol. vikar v Kisumu.

Nad 32.000 krstov. Gotovo vas bo veselilo, ko zveste, kako se v našem vikariatu sv. vera lepo širi. Lani smo dosegli rekord v svetih krstih, namreč 32 tisoč. Letos upamo še več. V lepo celoto se družijo pri tem delu molitve in darila naših dobrotnikov, pa tudi dovetnost naših domačinov. Imamo dva zamorska bogoslovca, ki študirata v Rimu; 19. decembra letos pa bodo posvečeni trije domačini v mašnike. — Škof Heerey, C. S. Sp., apostol. vikar v Onitha.

Polni so snopi. Vedno iznova ste pripravljeni, da nam prihajate na pomoč v naših potrebah; saj lastno pomanjkanje postane nekako manjše in znosnejše, ako kdo vidi drugod še večjo bedo. In kje je večja beda in potreba ko v misijonih? Naše misijonsko delo Bog podpira tako, da res lepo napreduje. V polnih snopih spravljamo duhovne sadove v žitnice. Težavno je delo, zlasti zato, ker nimamo denarja. Ko bi to bilo, bi šlo vse še hitreje. V molitev vam priporočamo vse naše delo, zlasti pa Kitando, ki nam dela največ preglavic. Tudi mi tukaj smo v skrbih in željah za vaš napredek. Zato pa: z združenimi močmi naprej v imenu Jezusovem, čigar vinograd obdelujemo njemu v čast in v prid zamorcem. — P. Ferdinand Fichtner O. S. B., Malanje.

Sv. križev pot. Naše cerkve imajo vsaka svoj križev pot. Ta pobožnost bo pomagala, da bo okolica še kdaj vsa krščanska. Izmed 3000 kristjanov jih je le malo, ki bi ne znali na pamet moliti sv. križev pot v svojem domačem narečju. Po večkrat na teden ga molijo. Ob tej molitvi se spominjajo tudi svojih dobrotnikov pri Klaverjevi družbi.

P. Frigl, misijon Kumbo.

Za cerkvico za gobavee. Zopet vas prosim, pomagajte nam, da do-

vršimo cerkvico za gobavce. Ni-
mamo denarja, da bi mogli pla-
čati oltar in streho. Veste, da je
hudo, ko moramo sestre in bol-
niki biti skupaj natrpani v ozkem
prostoru pri službi božji. In še ob

taki vročini! Pri ljubezni do presv.
Srca, ki mu je cerkvica posvečena,
vas prosim, pomagajte nam. Hva-
ležni se bodo bolniki spominjali
vaše Družbe v molitvah.

Sestra M. Patrik.

Škofove nogavice.

Poroča s. Felicijana, misijonska sestra Dragocene krvi. Kibošo.

Mkavuli je bila vdova poganka izpod gorovja Neru. Ona in dva njena otroka so se bili že kar udomačili v mi-
sijonu, že izmlada je morala prestati mnogo hudega, a je
bila pri dobri volji in je povsod rada poprijela za delo.
Izročili smo ji v oskrbo otroško kuhinjo in zelenjadni vrt.
Bila je precej radovedna in je natanko opazovala, kaj se
je godilo okrog nje, kdo je prihajal in kdo odhajal v mi-
sijon, sploh: kaj je kdo delal.

Pa je prišel tudi prečastiti gospod škof na obisk. Mka-
vuli je videla, kako so kristjani pred njim poklekovali in
mu poljubljali škofovski prstan vselej, ko so ga srečali.
Ni vedela, ali bi ona smela tudi tako storiti. Zdelo se ji je,
da ne, ker je bila še poganka. Skrila se je v vrtu za grmov-
je in je opazovala škofa, ki je pa ni videl, ker sicer bi jo
bil prijazno nagovoril in ji dal svoj škofovski blagoslov.

»Ali bi smela vsaj njegove nogavice poljubiti?« je
vprašala otroke in dostavila: »Veste, jaz še ne spadam h
krščanski družini. Seveda rajši bi pritisnila svoje ustnice
na tisti blesteči kamen na roki, ker gotovo bi mi bilo to
v obrambo zoper hudobnega duha, dokler nisem krščena.«

Kmalu po tistem je prinesel škofov služabnik vijoli-
časte škofove nogavice v perilo in v popravilo v sestrsko
hišo. To pa je Mkavuli opazila, in ko so se potem nogavice
sušile na vrtu, se je tiho približala, pokleknila na tla in
začela mokre nogavice pobožno poljubovati. Sestra jo je
iz kuhinje zapazila in ji zaklicala: »Kaj pa delaš, Mkavuli?«

Seveda se je Mkavuli prestrašila in jo prosila: »Toba,
toba — odpusti, odpusti! Hotela sem počastiti vsaj ško-
fove nogavice, ko ne smem njegovega prstana poljubiti.
Pa že vidim, da sem nekaj storila, česar bi ne bila smela.«

Ta preprosta in dobra poganka je bila pozneje kršče-
na s svojima otrokoma vred in je bila potem zelo vnetá
kristjana.

Najprisrčneje se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje ter pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Anton«. J. M., pevovodja.

V težki bolezni, kjer je odrekla vsaka človeška pomoč, sem se zaupno zatekla do služabnice božje Marije Terezije ter obljubila botrinski dar zamorčku, ako bo prošnja uslišana. Res se mi je kmalu obrnilo na bolje. Služabnici božji Mariji Tereziji se najiskreneje zahvalim za dobljeno zdravje. D. K., G. Radgona.

Služabnici božji Mariji Tereziji se zahvalim za večkrat uslišane prošnje. A. H., Artiče.

Naša župnija je bila skoraj enajst let brez dušnega pastirja. Večkrat smo prosili, da bi dobili svojega duhovnika, pa, žal, brez uspeha. Letos meseca maja smo prošnjo vnovič vložili, da bi dobili gospoda. Vse je kazalo, da se nam ne posreči. Zgubili smo skoraj upanje, da pride kmalu župnik. Moja sestra se je naročila na »Odmev«, katerega tudi jaz z veseljem berem. Tam vidim nešteto zahval za uslišanja na priprošnje služabnice božje Marije Terezije. Z vsem zaupanjem ji izročim to zadevo in še drugim priporočim, naj molijo k tej veliki priprošnjici. Obljubili smo, če bomo uslišani, dar za Kruh sv. Antona za Afriko. Naša nebeška priprošnjica služabnica božja Marija Tereziya je sebi izročeno zadevo izvrstno rešila. Že konec avgusta t. l. je dobila naša fara svojega dušnega pastirja. Prepričani smo, da nam je Marija Tereziya izprosila to milost. Hvaležnega srca se ji zahvaljujemo vsi farani ter jo prosimo, da nam novega g. župnika ohrani, nam pa pomaga, da bomo z njim edini vse dni, ter se ravnali po naukih Gospodovih. V imenu hvaležnih štanjskih župljanov L. Hočevlar.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost. M. J., Slap pri Idriji.

Služabnici božji se iskreno zahvalim za dobljeno pomoč v več zadevah. Še nadalje se ji priporočam, posebno v neki važni zadevi. A. P., Log.

Moja sestra je nevarno zbolela, tako da smo se bali najhujšega. Priporočila sem jo služabnici božji Mariji Tereziji. Takoj se je obrnilo na bolje. Sedaj je zdrava. Pošiljam obljubljeni dar ter se ji prisrčno zahvalim. Priporočim se ji še v dveh drugih važnih zadevah in prosim javne objave v »Odmevu«.

M. S., Rogatec.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost.

J. R., Volosca.

Blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji se prisrčno zahvaljujem za večkrat uslišano prošnjo. Priporočam se ji še nadalje in prosim javne objave.

S. S., Radeče.

Močno sem bila s cepcem udarjena v komolec. Roka je začela zatekati in bolečine so bile neznosne. Nisem mogla ne delati, ne počivati. Spomnila sem se na služabnico božjo Marijo Terezijo, ki tako rada vsem pomaga. Z mamó sva začeli opravljati devetdnevnicó. Tudi sem položila podobico služabnice božje na boleče mesto. Kmalu so bolečine ponehale. Mariji Tereziji se prisrčno zahvalim. Iz hvaležnosti postanem dosmrtna naročnica »Odmeva«.

M. R., Bukovica.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje v treh važnih zadevah. — Vsem, ki so v kakí potrebi ali stiski, priporočam, da se zatečejo k tej veliki dobrotnici.

Fr. P., Amerika.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvalim.

R. J., Ponikva.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo.

P. J., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: I. K. K. v neki zadevi. — J. M. za zboljšanje službe. — A. T. v neki zadevi. — Marta Žnidaršič v neki posebni zadevi. — N. N., Semič, v neki težki zadevi.

To bi bilo nekaj

za pobožne dekliške duše, ki se popolnoma želijo žrtvovati in predati Jezusu.

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko« je tih, skrit, ki ne pozna lastnih želja, ne udobnosti in zunanje časti. Nepoznana pred svetom, a toliko bolj znana Bogu, ki sprejema goreče želje in dela za rešitev duš naših najubožnejših črnih zamorskih bratov in sester v Afriki.

Sprejemajo se izobražene gospodične od 16. leta dalje. Prošnjo je treba predložiti vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe. — Natančnejša tozadevna pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Roženvenska Nežika.

Bilo je prva leta, ko je ustanovila služabnica božja Marija Terezija svojo Družbo sv. Petra Klaverja. Nekoč se ji predstavi preprosta mladenka, majhne postave in veselega obraza. Bila je služkinja, približno 36 let stara. Tudi ona bi rada pomagala pri novem podjetju za rešitev duš. Grofica Ledóchowska je v prosilki takoj odkrila prav lepe lastnosti: trdno voljo, nesebičnost, praktično smisel in ljubezen do misijonov, veselo naravo in srce, polno plemenite ljubezni do bližnjega. Take pomočnice je grofica Ledóchowska prav lahko porabila. Žato je Nežiko Kaltenbek sprejela v svojo Družbo.

»Vedno veselo, Bog bo pomagal naprej!« Ta izrek mora biti vsem članom Družbe tako rekoč na čelu zapisan. Tako je hotela imeti ustanoviteljica, in takšna je bila tudi naša Nežika, pa najsi je v Solnogradu, kjer je Nežika živeła, še tako dolgo deževalo. Na njenem obrazu je vedno sijalo sonce.

Zakaj pa smo zgoraj napravili napis: »Roženvenska Nežika?« Morda ker je bil rožni venec njena najljubša pobožnost? Ali ker ga je stanovitno molila? To se je lahko slutilo, čeprav Nežika na Dunaju svoje pobožnosti ni nič razkazovala. Pa ne samo sama je pridno molila rožni venec, ampak je hotela to prekoristno pobožnost širiti tudi v Afriki med ubogimi zamorčki. In sicer na ta način, da je neutrudno pletla molke za afriške misijone. Koliko jih je spletla vseh skupaj, tega tu na svetu ne bomo nikdar zvedeli. Tudi Nežika sama jih ni štela. To pa je gotovo: na tisoče jih je bilo. Delala je lepe nove, s svetlo žico in blestečimi jagodami. Pa tudi stare rožne vence je popravljala; s kakšnim veseljem in potrpežljivostjo je izvrševala to delo! Razpletla jih je, poiskala enako velike jagode skupaj, stare in oguljene jagode pa je na novo pobarvala ter potem spet nanizala na žico. Kar veselje jo je bilo gledati, tako gladko ji je šlo to delo izpod rok. Tudi stare svetinjske in križce je izvrstno znala snažiti, da so se potem svetile, kot bi bile nove.

Pa nikar ne mislite, da je naša Nežika samo za to pletla rožne vence, ker drugega ni marala delati. Kaj šel! Saj je v Družbi sv. Petra Klaverja vsakovrstnega dela dovolj. In Nežika je bila za vsako delo porabna in za vse pripravna. Povsod je pomagala urnih rok: v kuhinji, v pralnici, na vrtu, na polju, v knjigovoznici, v razpošiljalnici, na porti itd.

In še nekaj je Nežika prav izvrstno znala delati. Zbila je skupaj nešteto zabojev, v katerih smo potem poslali v Afriko katekizme in molitvenike v zamorskih jezikih. Ko je tako neutrudno delala, se je Nežika zvečer — namesto da bi se podala k počitku — vsedla čisto tiho k svojim rožnim vencem in spet pletla in vezala pozno v noč. Da bi nobenega ne motila, je prižgala svečo ali petrolejko, čeprav je bila v hiši električna luč. Vse v čast Kraljici presvetega rožnega venca. Ko je bila že bolj v letih, je smela posvetiti temu pobožnemu delu še več časa. Vendar je tudi tedaj rade volje odložila kleščice ter je šla pomagat, če jo je kdo prosil za kako pomoč. Nežika je tudi druge učila plesti rožne vence, saj jih misijonarji v Afriki rabijo toliko število. Ti bodo nadaljevali sedaj njeno lepo delo.

Veliko zanimivega in zglednega bi še lahko povedali o Nežiki, pa pišli prostor tega ne dovoli. Samo dva kratka dogodljaja iz njene življenja, ki nam kažeta, kako je ona sama nase čisto pozabila. Nekoč, bila je že precej v letih, ji je na gladki poti spodrsnilo. Padla je in se prav močno potolkla na glavi. Rana je bila precej huda.

Obvezali so jo ter poslali v posteljo. Pa glej, čez nekaj ur je že ni več tam... Kje jo končno najdejo? — V knjigovoznici. Bogu v zahvalo, da se ji glava ni čisto razbila, je šla pomagat vezat kakizme in molitvenike za zamorčke.

Spet drugič je bilo. Po nesreči je Nežika padla na ledeni cesti, si zlomila roko in zdrobila kamnat vrč, ki ga je nesla. Mi jo bomo še vedno imenovali Nežika, čeprav je bila takrat že 70 let stara. Saj v imenu »Nežika« leži nekaj veselega, mladostnega. In taka je bila naša rožnenska Nežika vedno. Torej s 70 leti si je zlomila roko. Boste dejali: ali se ji je sploh še zacelila? Da. Roko, ki je spletla Mariji v čast toliko tisoč rožnih vencev, ljuba Mati božja tudi v tej starosti lahko ozdravi. Brez bolečin seveda ni šlo. Pa Nežika tudi to pot ni nič mislila nase. Kolika samozataja! Bolj ji je bilo žal razbitega vrča kot zlomljene roke.

Vsa skesana je povedala, da je vrč razbila. Šele potem je dejala, da tudi njena roka ni več cela. Po dolgih tednih in hudih bolečinah je roka spet ozdravela. Žal ji je bilo, da še vrča ni mogla več napraviti celega.

V zadnjem letu življenja — Nežika je dosegla 77 let — ji je oslabelo srce. Največja žrtev je bila zanjo, da sedaj ni več mogla romati na hribček k ljubi Materi božji, kot je to prej tolikokrat storila. Rožne vence pa je še vseeno pletla, in sicer do svoje zadnje ure. V noči na 1. julija so jo naenkrat napadle hude srčne bolečine. Nežika je takoj spoznala resnost položaja. Prosila je, da bi smela v bolnišnico. Medtem ko je čakala na voz, je — kljub velikim bolečinam — spletla še zadnja dva rožna venca. Bila sta kot zaključek na dolgi verigi vseh rožnih vencev, kar jih je spletla v svojem življenju. In ta zlata veriga jo bo sedaj potegnila v nebesa h Kraljici presv. rožnega venca in k njenemu božjemu Sinu Jezusu. Po prejemju sv. popotnice je Nežika mirno zaspala v Gospodu opoldne 1. julija t. l., na praznik predragocene Krvi Jezusove in obenem prvi petek. Kako lepa, srečna smrt!

To je bila Nežika Kaltenbek, ki je skozi 40 let delala za afriške misijone, kot vnanja članica Družbe sv. Petra Klaverja.

»Blagor mrtvim, ki v Gospodu umrjejo, ... njih dela jim sledijo.« (Skr. raz. 14. 13.)

H. B.

V svojih delih živi.

Te dni sem bral, da le svetniki na zemlji žive še po smrti in sem se takoj spomnil Vaše blagopokojne ustanoviteljice. Ona še vedno živi po svojih delih in je orodje v rokah Previdnosti za afriške misijonarje. Upam, da jo bomo kmalu častili na naših oltarjih.

Afriški misijonar.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 30. novembra, sv. Andrej, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Karel Čech.

38 12

Vpišite **sebe in svoje drage žive in mrtve v** **„Mašno zvezo“**

Članarina **za vsako osebo znaša**
(enkrat za vselej) **5 Din** ali 2 liri.

Za člane »MAŠNE ZVEZE« se bere
vsako leto 300 svetih maš,

v življenju in tudi po smrti.

Prispevki pridejo v pomoč najrevnejšim
afriškim misijonom.

Člani dobijo sprejemno podobico.

Članarino in imena članov pošljite na
naslov:

Družba sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in oprostitev sužnjev

Ljubljana, Metelkova 1

Spomin na umrle.

† Preč. g. Ivan Teuerschuh, župnik v Podgorju, Istra. — Preč. g. Rudolf Bednarik, župnik, Gor. Lendava. — Terezija Štrukelj, St. Louis, Amerika. — Franc Hudobilnik, Mekinje. — Marija Šimenc, Pristava. — Katarina Brtoncelj, Selca nad Škofjo Loko. — Marija Mali, Križe na Gor. — Jernej Ferk, Št. Ilj v Slov. gor. — Janez Rus, Višnja Gora. — Antonija Potisk, Makole pri Poljčanah. — Marija Butara, Cerklje ob Krki.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Uslišanja. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Padov., sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji in drugim patronom: N. N., Metlika, Karlota Klančnik.

Priporočila. Presv. Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Judu Tadeju, sv. Andreju Bobolu, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji: N. N. v neki posebni zadevi, P. Ponikva, v raznih hudih zadevah.

